KROK

FARNOST KRAVAŘE

ČASOPIS KŘESŤANSKÁ RODINA KRAVAŘ

0. ČÍSLO I. ROČNÍK PROSINEC

Vstaň, rozsviť se

Modlitba papeže Františka ke Svaté rodině

VÍRU BERU JAKO SOUČÁST SVÉHO ŽIVOTA

rozhovor s novou starostkou Monikou Brzeskovou

Smysl Vánoc

Zdroj radosti, veselosti,... aneb svátky sedmi paradoxů

Max Kašparů

Místo nejmilejší

BUĎ VŮLE TVÁ

rozhovor se sestrou Editou

FARNOST TVOŘÍME VŠICHNI

rozhovor s farářem otcem Danielem

SLOVO FARÁŘE

Milí farníci,

dostává se vám do rukou počáteční číslo farního časopisu KROK, který jsme pro vás s redakční radou připravovali několik měsíců. Zamýšleli jsme se nad formou, která by pro tento časopis byla nejvhodnější a také nad obsahem, který by měla tato tiskovina přinášet. Byli bychom velmi rádi, kdyby obsah tvořily události, které ve farnosti prožíváme a které se připravují, ale také příspěvky zamýšlející se nad různými společenskými problémy dnešní doby. Název KROK nebyl zvolen náhodně. Toto slovo totiž vystihuje poslání farního časopisu. Měl by být krokem směrem dovnitř farního společenství a toto společenství informovat a vzdělávat, dále krokem k těm, kteří stojí mimo farnost a touto cestou se jim mohou informace o místní církvi dostávat a také krokem mezi námi navzájem, jednoho k druhému, abychom v sobě prohlubovali vědomí sounáležitosti farní rodiny. Věřím, že najdeme dostatek ochotných spolupracovníků, kteří budou s přípravou dalších čísel pomáhat a také těch, kteří budou přispívat svými články.

Doufám, že toto číslo vám zpříjemní adventní čas očekávání, který má vyústit ve společné prožití nezměrné hloubky Boží lásky o vánočních svátcích. Jsem zde v naší farnosti jen několik měsíců, ale už nyní si uvědomuji nutnost intenzivnějšího budování společenství, k němuž jsme všichni zváni. Farnost má být znamením živé víry pro ty, kteří Boha hledají a prostorem povzbuzení pro ty, kteří v ní prožívají svou víru. Velmi si přeji, aby i KROK přispíval k tomuto úkolu a tak plnil své poslání mezi námi.

P. Daniel

EDITORIAL

Vážení čtenáři,

jak už otec Daniel předepsal, držíte v rukou nulté číslo časopisu KROK, které poprvé vychází v naší farnosti. K panu faráři bych chtěl dodat jen pár slov, která ještě nezazněla. Rozhodli jsme se časopis vydávat čtyřikrát do roka jako čtvrtletník, další číslo proto můžete očekávat někdy před Velikonocemi.

Naše redakční rada se teprve rozrůstá a jsme otevřeni novým spolupracovníkům, aby se každý mohl zapojit do chodu farního tisku. Budeme však také rádi za jakoukoli zpětnou vazbu i za vaše tipy a nápady. Kontaktovat nás můžete osobně nebo pište na redakční email.

Nulté číslo jsme zvolili záměrně, abychom mohli případné nedokonalosti v dalším čísle vychytat.

Za redakční radu přeje příjemné počtení,

Pavel Kučeja, šéfredaktor

Vstaň, rozsviť se, neboť vzešlo tvé světlo
a Hospodinova velebnost září nad tebou!
Hle, tma zahalí zemi,
a temnota národy,
nad tebou však zazáří Hospodin,
jeho velebnost se zjeví nad tebou.
Národy budou kráčet v tvém světle
a králové v tvé vycházející záři.
Rozhlédni se kolem a podívej se:
ti všichni se shromáždili, přišli k tobě.
Zdaleka přicházejí tvoji synové,
na zádech jsou přinášeny tvoje dcery.
Spatříš to a zazáříš,
radostí se zachvěje a rozšíří tvé srdce,
neboť tě zaleje bohatství moře,
poklady národů přijdou k tobě.
Záplava velbloudů tě přikryje,
dromedáři z Midjanu a Efy,
přijdou všichni ze Sáby,
přinesou zlato a kadidlo,
rozhlásí Hospodinovou chválu.

Iz 60, 1-6

Vydavatel: Římskokatolická farnost Kravaře, Náměstí 404/41 Kravaře u Hlučína 747 21
Tel: 731 625 813
Email farnosti: rkf.kravare@doo.cz
Redakční email: redakcekrok@seznam.cz
Redakce: Pavel Kučeja (šéfredaktor), Tomáš Peterek, P. Daniel Vícha
Foto na titulní straně: Jan Borovička

NÁKLADY NA JEDEN VÝTISK JSOU VE VÝŠI **20 KČ.**

MODLITBA PAPEŽE FRANTIŠKA KE SVATÉ RODINĚ

Ježíši, Maria, Josefe,
k vám, Svatá rodino nazaretská,
s obdivem a důvěrou obracíme svůj pohled.
Ve vás kontemplujeme krásu společenství
založeného na pravé lásce a vám svěřujeme
všechny naše rodiny, ať se v nich obnovuje
podivuhodné působení Boží milosti.
Svatá rodino nazaretská, ty jsi
přitažlivá škola svatého evangelia.
Uč nás napodobovat tvoje ctnosti
moudrou duchovní kázní, daruj nám jasný pohled,
který dovede vnímat působení Prozřetelnosti
v každodenní realitě života.
Svatá rodino nazaretská,
ty jsi věrná opatrovnice tajemství spásy.
Nauč nás vážit si ticha,

učiň z našich rodin večeřadla modlitby,
přetvářej je na malé domácí církve,
obnovuj v nás touhu po svatosti
a buď nám oporou v ušlechtilé námaze,
která pozůstává z práce, výchovy, naslouchání,
vzájemného porozumění a odpuštění.
Svatá rodino nazaretská,
probouzej v naší společnosti vědomí posvátného a nedotknutelného charakteru rodiny, která je neocenitelným a nenahraditelným dobrem.
Každá rodina ať je útulným příbytkem dobra a pokoje pro děti a pro seniory, pro nemocné a osamocené, pro chudé a potřebné.
Ježíši, Maria a Josefe, vás s důvěrou prosíme a vám se s radostí svěřujeme.

BETLÉM - DŮM CHLEBA

Betlémský chlév před Ježíšovým narozením je výstižným obrazem mého srdce před svatým přijímáním. Chlad, tma a prázdnota…

Chlév po narození je zase ukázkou, jak by mělo vypadat mé srdce po Ježíšově příchodu. Takové by mělo být - plné radosti, jasu, světla a plné lidí…

A o toto poslední hlavně jde, o to, aby Ježíš nezůstával v mém srdci sám, aby za Ním přišli lidé, aby dveře mého betlémského chléva byly stále otevřeny pro každého dokořán, abych ze své lásky nevylučoval nikoho - ani chudé pastýře, ani vznešené a bohaté krále, abych všechny miloval. Jaké je to protiřečení - přijmout a uvítat Ježíše, a v zápětí zamknout dveře před bratry a sestrami… Divné a prázdné jsou jesličky bez pastýřů a neúplné bez králů.

Zapamatujte si: jestli v našem srdci není dost místa pro všechny lidi, je dost těsné i pro samotného Ježíše. Nevydrží tam dlouho. Z tak těsných jesliček se velmi brzy vystěhuje.

<u>Předsevzetí:</u> Nejbližší skutek lásky bude jako poděkování za svaté přijímání.

Z knihy „Den co den," Mon Calepin

BUĎ VŮLE TVÁ

ROZHOVOR SE SESTROU EDITOU

Sestro Edito, řekněte nám něco o sobě. Odkud pocházíte a jak dlouho jste řeholní sestrou?
Pocházím z Polska z Borowiany. Příští rok to bude 25 let od prvních slibů. Do Kravař jsem přišla 1. března 2007, takže jsem tady asi 7 a půl roku.

Co je náplní Vašeho všedního dne?
Ve tři čtvrtě na šest začínáme společně se sestrami v kapli modlitbu ranních chval z breviáře. Pak sestry jdou do práce a já zůstávám v klášteře. Jako představená dělám všechno co je třeba, starám se o chod kláštera a pastoraci. Polovinu týdne pracuji tady a druhou v Polsku.

Scházíte se pak společně se sestrami na oběd?
Ne, přes týden obědvám sama, protože sestry obědvají v práci. Až odpoledne když přijdou z práce, tak si společně vypijeme kafe a jdeme na mši svatou. Po mši se společně modlíme nešpory. Kompletář, který je privátní se modlíme po večeři. Některá sestra jde spát v 9, druhá může mít něco na práci, tak jde spát až v 10, je to individuální. V neděli je to trošku zase jinak.

Jak odpočíváte a jak jste trávila letošní prázdniny?
(smích) Pracovně. Tím že u nás jsou přes prázdniny děti z Polska. Jeden týden tu jsou holky a druhý týden kluci, takže máme plný klášter lidí, pro které chystám jídlo a starám se o ně. Dovolenou nemám v létě, ale vybírám si ji potom. Byla jsem nedávno za bratrem v Německu.

Cestujete ještě někde jinde? Byla jste ve Svaté zemi?
Ne, byla jsem v Římě, v Lurdech a chtěla bych se podívat do Fatimy.

Co je pro Vás advent? Jak se připravujete na Vánoce? Víme, že pro mnoho lidí jsou Vánoce stres a shánění dárků. Jaké je toto období pro řeholní sestru?
Advent je pro mě takové připravení se. Modlíme se v Koutech novénu, kdy Matka Boží cestuje po devíti rodinách. Postupně si předáváme sochu Panny Marie. V každé rodině je Matka Boží jeden den, jako když Ona chodila s Josefem a hledali přístřešek. Naše kongregace patří do jedné devítičlenné rodiny. Když je jedno zastavení u nás v klášteře, je to pro nás v adventu speciální den, kdy se všechno zaobírá tím, že nejenom máme připravit tento dům, proto aby se Kristus narodil, ale hlavně máme připravit naše srdce.

Takže pro řeholní sestru není advent stresem, ale je to pěkná příprava.
I stres k tomu samozřejmě patří. Scházíme se na Štědrý den s kněžími na večeři. Den předem pečeme, vaříme, smažíme a pucujeme jako v každé rodině. Pro nás všechno začíná už svátkem Ježíše Krista krále, je to pro nás totiž jeden z hlavních svátků.

Máte nějaké životní heslo?
Buď vůle tvá.

Co byste popřála lidem v Kravařích a Koutech k Vánocům?
Hodně Božího požehnání, aby Vánoce byly pro všechny rodiny společně prožívané v lásce a pohodě.

Tomáš Peterek

FARNOST TVOŘÍME VŠICHNI

ROZHOVOR S FARÁŘEM OTCEM DANIELEM

Otče, řekněte nám něco o svém životě, kde jste vyrůstal, chodil do školy a podobně.
Mám jednu starší sestru. Rodina pochází ze Žimrovic, kde jsem vyrůstal až do maturity. Maturoval jsem v Opavě na Mendelově gymnáziu v roce 1997. V témže roce jsem nastoupil do Litoměřického konviktu a po roce do Olomouckého semináře. Po dvou letech jsem zažádal o přerušení a šel jsem tenkrát ještě na povinnou vojenskou službu. Rok jsem byl na vojně, shodou okolností taky v Olomouci, takže jsem tady kromě semináře strávil i vojnu. Vrátil jsem se do semináře na další tři roky, kde jsem dokončil studium. Na jáhna jsem byl vysvěcen už po čtvrtém ročníku, protože bylo potřeba, aby někdo byl v semináři jako jáhen. Potom ještě jako jáhen jsem šel do Karviné na jáhenskou praxi, kde jsem měl být rok, ale nakonec jsem tam zůstal deset let, jako kaplan a následně jako farář. Takže Kravaře jsou mé druhé místo. (smích)

Kdy jste byl poprvé v životě osloven Bohem? Pamatujete si na váš první zážitek?
19. března 1990 a to vím naprosto přesně, není to, že bych si vymýšlel. Jako rodina jsme nechodívali do kostela. Naši nebyli rodinou, která by nás vedla k Bohu. Se sestrou jsme byli v dětství pokřtěni, ale to bylo všechno. Toho 19. března 1990 jsem se shodou okolností dostal na mši svatou ke sv. Josefovi, který je patron Žimrovic. Tam, během mše svaté, těžko popsat co to bylo, ale nějakým způsobem… odcházel jsem jako věřící.

Kdy jste začal uvažovat o kněžství?
Takové ty první myšlenky se dostavily hodně brzo poté, co jsem uvěřil, kdy jsem i ministroval a chodil v devadesátých letech do náboženství. Postupně se to prohlubovalo, i když byly okamžiky nebo etapy kdy určitě ne. Zvláště během studia se mi zalíbily některé holky, ale pořád jsem cítil, že mě to pořád nějak táhne ke kněžství a po maturitě jsem se rozhodl definitivně. V podstatě se dá říct, že to nebyl náhlý okamžik, ale spíš kontinuita, která postupně zrála, až došla do této definitivní podoby.

Vaše koníčky a záliby?
Není na ně moc času, můj největší koníček je studium cizích jazyků a cestování. Co se týče sportu, tak cyklistika. Na kole jezdím moc rád.

Jaké bylo pozdější studium?
Základní teologické studium jsem získal v Olomouci. Tam jsem se už tenkrát začal zaměřovat na fundamentální teologii, která mě velice zajímala. Pro ty kdo neví, o co se jedná, je to ta část teologie, která má za úkol obhajovat pravost křesťanství, vést dialog s jinými náboženstvími a vést ekumenický dialog. V podstatě tady ta část teologie se zabývá dialogem se světem, ať už se světem sekularizovaným, tak se světem politiky. Jedná se taky o to, jak by církev měla vystupovat. Je to hodně široký obor a od začátku mě velmi oslovoval, protože jsem se často pohyboval mezi nevěřícími a bylo nutno předávat víru, obhajovat křesťanství. Kolikrát bylo nutné v dialogu s jinými vyznáními se v podstatě zamýšlet nad tím, jak naši víru uchopit do slov, racionálně

zdůvodnit, takže od začátku studia mě tohle oslovovalo nejvíc. Potom kdy jsem se stal knězem, chtěl jsem studium fundamentální teologie prohloubit dál. Prvně jsem se přihlásil do Olomouce na doktorské studium, kde nikdo nikdy doktorské studium z toho oboru nedělal, takže si semnou profesoři nevěděli rady, jak by se to mělo ubírat. Proto jsem to po roce skončil a přihlásil se do polské Opole, kde přece jenom je studentů více a kde jsou lépe vybaveni. Čtyři roky jsem tam dělal postgraduální studium. Po dvou letech jsem udělal licenciátní zkoušky a po dalších dvou letech jsem obhájil doktorskou práci. Shodou okolností na téma „Vztah českého národa a katolické církve“, dodnes se tomu věnuji. Občas do Polska napíšu nějaký článek do univerzitního časopisu nebo dělám přednášky na toto téma. Takže je to taky jakýsi můj koníček.

Jak dlouho jste knězem?
Už je to deset let. Knězem jsem byl vysvěcen 25. června 2005

Povězte nám nějaký vtipný zážitek ze semináře.
Ze semináře… (smích) z kterého ročníku? Těch zážitků tam bylo… Možná první den, kdy jsem přišel do semináře. Byl tam vicerektor, který vycházel z kuchyně a táhl za sebou pytel brambor. Já jsem si myslel, že to je kuchař, tak jsem si s ním potykal. Bavili jsme se spolu o kuchyni, a potom když večer přišel a řekl, že je vicerektor, myslel jsem si, že hanbou uteču. Podíval se na mě a říká: „Jsem vicerektor, ale někteří si myslí, že jsem kuchař.“ Šel jsem se mu omluvit a docela jsme se tomu nasmáli. Těch zážitků bylo strašně moc.

Jak se vám líbí v Kravařích?
To je otázka, kterou dostávám nejčastěji, když se teď pohybuji po Kravařích. Když řeknu, že se mi tady líbí moc, tak to bude vypadat jako nevěrohodné, protože jsem tu ještě nic nepoznal, ale co se týče farnosti, farního života, zatím se mi tady líbí velice. Jsou určité výzvy, které je potřeba udělat. Spíš než prosazovat své směry a své zájmy se snažím v této době pozorovat co se tu děje a spíše se ptát co farnost potřebuje a časem na to odpovídat.

Co říkáte na synodu o rodině a její závěry?
Zatím těžko hodnotit, protože závěry nejsou jasné. Je roční pauza, kdy biskupové musí ve svých diecézích projednávat to, co bylo nastíněno - všechny pracovní verze a ta definitivní by měla být nejdříve za rok. Co mě se nejvíce líbí; jde poznat, že synoda je úplně v jiném duchu než všechny předchozí. Sám papež František varoval před tím, aby se něco nezamlčovalo, neskrývalo. Vyzývá k maximální otevřenosti biskupů, i když budou pronášet názor, s kterým druzí nebudou souhlasit. Na první pohled je zřetelná jiná atmosféra, ve které synoda probíhá. Jedná se o maximální dialog, maximální otevřenost a papež sám řekl, že nechce, aby na synodě bylo jakékoli tabu.

Vnímáte ve farnosti nějaký nešvar, který se vám nelíbí?
Nevím, jestli se dá říct, že je to nešvar, ale spíš je to jakási výzva. Setkávám se s lidmi a občas vyjde na povrch: „Vy jste farnost, církev…“, jakoby se ti lidé nebrali za součást této farnosti. Slyším například: „Vy jste měli bohoslužbu, vy jste vybrali tolik a tolik ve sbírce“, já vždycky říkám: „Ne vy ale my“. „Vy jste měli brigádu…“, „Ne vy, ale my, i když jste tam nebyli, byla to i vaše brigáda, byla to farní brigáda pro všechny“, to ale neznamená, že se museli účastnit všichni. Myslím, že je to pro nás kněze výzva -snažit se vést farníky k tomu, aby farnost nebyla někdo mimo nás, ale abychom to byli mi všichni. Aby si lidé uvědomili to, že není náš život a farní život, ale že se tyto životy prolínají. Aby se farnost stala útočištěm a prostorem života pro všechny, kteří zde jsou. Budu se snažit a chtěl bych, ač je to běh na dlouhou trať, aby se to prolomilo, aby farnost byla pro lidi čímsi naprosto přirozeným, kam mohou přicházet a za co se sami můžou cítit zodpovědní.

Proběhlo posvěcení kaple sv. Michala, budou v této kapli probíhat i další mše svaté?
Chtěl bych, aby mše svaté probíhaly pravidelně. Ještě nejsme přesně domluveni, kdy budou mše svaté v německém jazyce, ale přál bych si, aby se tam sloužily pravidelně i české bohoslužby. Dokážu si představit jednou za měsíc mši česky a další měsíc německy. Mohlo by se to takhle střídat, aby kaple znovu začala sloužit tomu účelu, pro který byla postavena.

Jsem tady čtyři měsíce a mám pocit pěkného přijetí ze strany farníků. Za to chci poděkovat.

Tomáš Peterek, Pavel Kučeja

ZDROJ RADOSTI, VESELOSTI… ANEB SVÁTKY SEDMI PARADOXŮ

Milí přátelé, vánoční hosté našeho půlnočního shromáždění, sestry a bratři křesťané!

MAX KAŠPARŮ před dveřmi kostela v rodné Žirovnici.

Vánoční svátky mají v současném pojetí řadu přívlastků. Jsou pojímány jako svátky zimy, slunovratu, míru, svátky dárků, dětí… V každém případě jsou chápány jako svátky radosti. Ovšem radost není jen tak ledajaká hodnota, neleží někde v zimní závěji a nečeká, až ji sebereme, ani se bez příčiny nepotuluje po panelovém sídlišti. Stejně jako všechno, co existuje, i radost musí mít svůj původ, svůj zdroj.

Když jsem si před letošními vánočními svátky dal půst od sdělovacích prostředků, vypnul rádio, televizi a přestal číst noviny, ani jsem netušil, že se tak dobrovolně ochuzuji o pravé a nenahraditelné zdroje vánočního potěšení. Tento informační půst jsem nedobrovolně porušil před dvěma dny, kdy jsem šel nakupovat do jistého pelhřimovského supermarketu. V obchodním domě byla před pokladnou dlouhá fronta a zákazníkům krátil dobu nekonečného čekání rozhlasový pořad, ve kterém se střídaly umělé koledy s radostnými vánočními zprávami. Chtě nechtě jsem je musel vyslechnout. A nelituji toho.

Hned na začátku zpráv jsem se dozvěděl, že syn jisté slavné zpěvačky bude o letošních Vánocích dlít se svou zbrusu novou přítelkyní, což se absolutně neočekávalo. Po této informaci mi spadl kámen ze srdce a já začal cítit, že mám důvod prožít letošní Vánoce v radosti. Když dozněla z reproduktoru nad kasou nová koleda o sněhulákovi Pajďulákovi, přišla další vánoční novinka. Slyšte, slyš! Hokejový brankář třetího celku americké NHL nebude – jak sám prozradil – letos slavit Štědrý den doma, ale na jachtě! Tato zpráva mi vyrazila dech. Vyvolala ve mně vlnu nikdy předtím neprožité eufo-

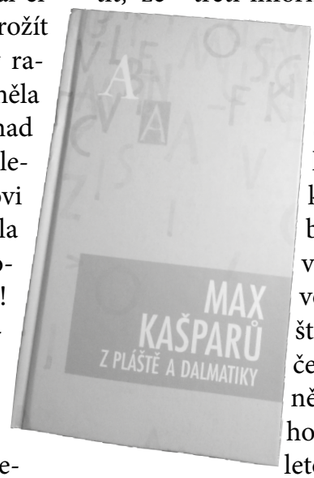

rie a cítil jsem, že moje Vánoce budou letos opravdu, opravdu, ale opravdu výjimečně šťastné. Fronta u kasy postoupila a přišla třetí informační bomba, kterou asi nečekal vůbec nikdo. Úžasně radostná vánoční zvěst! Slyšte, slyšte pastušková…, pardon, zákazníci: známá celebrita české pop-music v exkluzivním rozhovoru uvedla, že mění štědrovečerní jídelníček – místo každoročně trapně se opakujícího českého kapra bude letos s přítelem večeřet lososa. Moje nadšení nebralo konce. Vánoce! Vánoce přicházejí! Skutečně jsou to svátky radostné. Plné dobrých zpráv,

senzačních odhalení a duchaplných změn v životě světových superstar. Mezi dveřmi u východu jsem ještě zaslechl zprávu, že náš premiér bude o Vánocích učit svou dcerku lyžovat, ale to už mne dav tlačil z obchodního chrámu ven.

Tyto radostné zprávy mi otevřely nejen dokonalý smysl letošních Vánoc, ale staly se současně i zdrojem mého životního nadšení a neotřelé inspirace do příštího roku. Kdybych v místě, kde jsem nakupoval, nebyl známý, lidé by si tedy mohli říci, že se psychiatr zbláznil, snad bych samou radostí vyzval znavenou paní pokladní k předvánočnímu tanci za zvuku koledy o tom, jak i letos pekla naše teta zas kus buchty pro kočku.

Když jsem z obchodního domu vyšel, potkal jsem kolegu, který mi podával ruku s přáním, aby moje letošní Vánoce byly šťastné a veselé. Nemusel. Přál mi zcela zbytečně. Už se totiž tak stalo. Cestou domů mě napadlo, jaká by asi byla reakce zákazníků, kdybych silným hlasem překřičel z reproduktorů se linoucí rozhlasový pořad a sdělil přítomným, že se dnes v noci mohou dozvědět od evangelisty Lukáše o narození jejich Spasitele a že zítra ráno jim pro změnu evangelista Jan sdělí, že na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo Bůh, stalo se Tělem a dám, že bych v očích přítomných společensky klesl ještě níž, než kdybych realizoval původní nápad zatančit si s pokladní. Pojďme však od extrémní paralely a ironické nadsázky k tomu, co nám sděluje dnešní noc.

Na planetě Zemi vymírají živočišné druhy a tradice. Původní smysl Vánoc se v Evropě už vytratil, a pokud někde přežívá, tak jen mezi těmi, pro které jsou radostnou zvěstí právě ona slova o Slově. Kdybych skutečně před davem zákazníků promluvil na toto téma, byl bych v podobné situaci jako apoštol Pavel na řeckém Areopagu. Hovořil bych přítomným o „zcela neznámém bohu“. O neznámém bohu, který dokonce postrádá veškerou logiku a je plný nesmyslných paradoxů. Asi i to je jeden z důvodů, proč současná doba opustila jednoho Boha a na jeho místo přijala modly.

Zde si dovolím ocitovat myšlenku profesora Halíka, který moudře poznamenává, že svět kolem nás byl a je vždy plný „známých“ bohů. Kristovo evangelium však není možné hlásat u oltářů známých bohů. Známí bohové nejsou vůbec žádní bohové, jsou to modly. Východiskem hlásání křesťanství může být jen „neznámý“, nepochopitelný, stále překvapující Bůh, Bůh paradoxu. Bůh, který z porážek činí vítězství a ze smrti život – ten, který „všechno činí nové“. Opustil-li původní smysl Vánoc svůj prostor, a přitom mělo být zachováno slavení slavnosti, musel tento prázdný prostor být něčím vyplněn. Nelze totiž slavit vakuum z vakua. Proto byl Bůh nahrazen modlou. Výměna byla tak pomalá a nenápadná, že nás dnes vlastně už ani nepřekvapuje.

Dějiny Starého zákona i celé historie křesťanství jsou dramatem napětí mezi Bohem a modlou. Modla je na rozdíl od Boha známá. Je známé její jméno, datum narození, je znám její repertoár. Její vyznavač dnes modle vidí do kalendáře, talíře, koupelny i ložnice. V životě modly není tajemství ani paradoxů. A to, co její vyznavač možná za paradox pokládá, bývá jen jejím novým reklamním trikem.

„Boží interiér“ nikdy odhalen nebyl, a Bůh by tedy měl být „stejně známý“. Není tomu tak, je známý čím dál méně. Obsah jeho jména je už vyprázdněn. Bůh zůstává tajemstvím a jeho jednání sérií paradoxů.

Proto je pro nás dnešní noc tak velikým darem. Jak zpívá anděl v dnešním úryvku evangelia, je spásou a darem pro všechny lidi. Pro všechny bez rozdílu. Dnes v noci Tajemství poodkrylo svoji tvář, Bůh dostal lidskou podobu i jméno, v Ježíši Kristu otevřel prostor pro posvěcení člověka i hmoty. Nechal lidstvu nahlédnout do skryté budoucnosti, a přesto zůstal natolik skrytý, abychom měli možnost dál pokládat otázky. Jak sobě (to kvůli němu), tak jemu (to kvůli sobě).

Převzato z knihy „Z pláště a dalmatiky“ s laskavým svolením Jaroslava Maxmiliána Kašparů

Poznávám jistého gynekologa, který denně likviduje lidské životy, ale na Vánoce není schopem zabít kapra.

VÍRU BERU JAKO SOUČÁST SVÉHO ŽIVOTA

ROZHOVOR S NOVOU STAROSTKOU MONIKOU BRZESKOVOU

Rodačku z Kravař, Miss Europe 1995 a od poloviny listopadu také starostku našeho města, jsme oslovili během akce Adventní dílny a položili jí pár otázek.

Už je to několik dnů, kdy jste byla zvolena novou starostkou. Jak hodnotíte první dny ve funkci?

Je to zvláštní, protože do pozice starosty se dostanete úplně hned. Je to takový střih v životě, kdy se probudíte a druhý den už jdete dělat absolutně něco jiného. Spousta lidí se ptá: „Začínáš až od nového roku?“, je to dáno ale tím, že jakmile člověka zvolí, tak kdyby se cokoli dělo, dejme tomu už ten večer, jsem za to zodpovědná já jako starostka města. Řekla bych, že je to hodně zodpovědná funkce. Na úřadě jsem už čtrnáct dní, takže se seznamuju s chodem. Co všechno je potřeba, jaké mám povinnosti, co můžu, co nemůžu. Člověk navazuje na spoustu věcí, které už jsou nastavené; musím se například od začátku seznámit, jak nějaká akce vznikala. Musím se neustále chodit ptát. Naštěstí je úřad v Kravařích dobře zajetý. Lidé jedou ve své práci, bez toho aniž by potřebovali cokoli říkat. Já za nimi chodím a ptám se. Řekla jsem jim, že se budu chodit hodně ptát, protože když už tady na této pozic jsem, chtěla bych toho vědět co nejvíc.

Nekryje se vám funkce starostky s vaší firmou Miss Cosmetic?

Nekryje, protože o Miss Cosmetic se stará můj manžel a staral se o to odjakživa. Samozřejmě mi zůstali akce, které mám slíbené a na které mám podepsané smlouvy. Například soutěžní Ostře sledovaný vlak RegioJet ve kterém natáčím pro televizi Relax. Natáčí se v sobotu, takže to dělám ve svém volném čase a tím pádem neohrožuju chod města. Doufám, že v rámci svých akcí a aktivit, můžu najít další kontakty a i tím město dál rozvíjet, prezentovat a domlouvat různé další aktivity. Brala bych to spíše jako plus. Neberu to tak že to škodí, spíš naopak. Setkáváte se občas s vysoce postavenými lidmi, například v politice třeba s prezidentem. Myslím si, že je to spíše k dobru věci.

Překvapilo vás něco jako starostku, s čím jste nepočítala, něco na co jste nebyla připravená?

Myslím, že to ještě přijde. Přes pozitivní věci, které lidé moc nevidí, vylézají i negativní věci, ať už jsou to opravy cesty, různé reklamace, soudní spory nebo sousedské spory a do toho všeho musí být člověk trošičku zasvěcen.

FOTO: Petr Kotzian

Jak se díváte na Církev?

K víře a Církvi jsem byla vedena od malička. Beru to jako běžnou součást mého života,

vedu k tomu i své děti, takže s tím nemám žádný problém. Musím říct, že se mě na to ptali různí novináři v rámci šoubyznysu, ale nikdy jsem neměla pocit, když jsem se otevřeně hlásila k církvi, že by s tím někdo měl problém.

Bude město nadále spolupracovat s farností Kravaře?
Myslím, že určitě, je to velmi dobře nastaveno. Vždycky říkám, že je to na obou stranách. V tuto chvíli je otec Daniel velmi nakloněn k jakékoli spolupráci, takže se to bude jenom podporovat a tím líp.

Jak trávíte dobu adventní a Vánoce?
Já se na Vánoce po tomto hektickém půlroce velmi těším a doufám, že to bude v klidu a rodinném kruhu. To že si člověk najde prostor, aby obešel známé, rodiny. My třeba Štědrý den trávíme tak, že spolu s kamarády a rodinami jezdíme ke koním, kde jim neseme chleba a jablka. Přinášíme jim tak nějaký dárek. No a potom jdeme se stejnou partou lidí ve dvě hodiny na mši svatou podívat se na otevřený betlém. Rozejdeme se a člověk se pak chystá na kapra, na tradice a nesmí chybět dárky pod stromečkem.

Jaký je pro vás smysl Vánoc?
Nejdůležitější je, aby rodina trávila spolu co nejvíce času. Nechci říct, že během roku na to není čas, protože to je špatná definice. Čas by se měl vždycky najít, ale mělo by to být, takové něco, něco jakoby navíc. Nemělo by to být o tom, že člověk jezdí po rodině a dobře se nají a naobědvá, ale že se všechno zklidní a člověk začne vnímat lidi kolem sebe.

Co znamená víra ve vašem životě?
Víra je něco co mě drží nad vodou. Je to něco o co se člověk může opřít. Já to beru jako součást života, když mi je úzko a když nevím kudy kam, tak se prostě seberu a jdu do kostela. Nevadí mi, že jsem tam sama. Srovnám si myšlenky, věci kolem sebe, dokážu si najít cestu ze šlamastiky ven a to je pro mě něco co si říkám, že je dobré, že by to tak mělo být. Samozřejmě člověk ví, že lidé, kteří se pohybují v okolí anebo jsou věřící; ne vždy to samozřejmě platí, jsou víc dobrosrdeční nebo vám neodmítnou pomoci anebo se postaví za druhého, ale neříkám, že to je pravidlo, protože i tady se najdou velké výjimky a ne všichni spadají do této skupiny.

Ve vaší funkci mnohdy nastanou situace, kdy budete muset rozhodovat kontroverzní záležitosti, budete se rozhodovat podle svého nejlepšího svědomí i za předpokladu, že půjdete proti názorům většiny?
To je hrozně těžké, člověk si to párkrát vyzkoušel. Jedna věc mi teď zrovna leží na stole, kdy člověk ví, že z morálního hlediska je určitý názor lepší, ale aby nějaká věc šlapala a pokračovala dál, bude muset uhnout. Jsou to věci, které nejsou příjemné, protože mi potom leží ještě v hlavě dalších čtrnáct dní a člověk je neumí vypudit. Pak si říká, jestli se rozhodl správně, jestli opravdu to tak mělo být, nebo měl víc tlačit na to, aby to nebylo. Misky vah jsou vždycky dvě. Já si říkám co je dobro pro věc a co je proti, podle toho se rozhoduje. Je dobré, aby se vědělo, že nejsem rozhodující orgán; tím je rada města a zastupitelstvo. Já jsem jenom jedním z členů a vždycky půjdu za věcí podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Spousta lidí si řekne: „Tak starosta rozhodl“, starosta nerozhodl, bohužel ne. Můžu se ještě se spoustou lidí pobavit, říct jim jak to opravdu je, aby věděli, protože jednu věc máte napsanou na papíru, pak přijdete na zastupitelstvo, kde si nemyslím, že je to vždycky probráno úplně do detailu, tak aby to bylo ku prospěchu věci. Důležité je být s těmi lidmi, komunikovat, naznačit jim, co by se stalo v případě, že bude to, nebo co se stane v případě, když budou hlasovat proti tomu. Možná někdy není ani jedna možnost úplně správná, ale jedna se holt musí vybrat. Ukáže vždycky čas, jestli to bylo dobře. Vím, že spousta lidí bude nadávat, ale jak říkám, čas ukáže, jestli to opravdu bylo správné. Nebo to člověk může zhodnotit; ano měli jsme to udělat jinak, třeba bude možná náprava. Vždycky se věci dají napravit. Vidíte, že to funguje špatně, tak hledat řešení, aby se to posunulo někam jinam.

Chtěla byste na závěr něco vzkázat farníkům?
Chtěla bych farníkům vzkázat, aby žili spolu s farou tak, jak je to doteď. Aby mezi sebe ještě dál pustili spoustu jiných lidí. Přála bych jim hodně zdaru, hodně síly, protože to je taky potřeba, aby spoustu věcí ustáli, aby se nám tady všem dohromady všem dobře vedlo, dobře žilo, protože tak by to mělo být. Jestli to tak bude, to je otázka. Když se o to budeme snažit, tak by to mohlo být fajn.

Pavel Kučeja

MÍSTO NEJMILEJŠÍ

BOŽÍ HROB FOTO: Pavel Skřeček

Pokud poutník poznávající krásy Jeruzaléma vystoupá až k Chrámu Božího hrobu, těžko si umí představit, že zde před 2 tisíci lety bylo jen holé návrší, do kterého se opíralo celou svojí silou spalující slunce. Bylo to místo, kterému se slušní a tzv. slušní lidé raději zdaleka vyhnuli. Golgota byla místem hrůzy, varování, místem, kde se tyranští římští vojáci vyřádili na každém odsouzeném. Ježíš Kristus je dokladem této vrcholné brutality.

Chrám Božího hrobu se nachází v Jeruzalémě v arabské části. Uvnitř je umístěno mnoho kaplí, které jsou zasvěceny lidem nebo událostem, jež souvisely s Kristovým ukřižováním. Chrám je ve správě několika církví, naše římskokatolická zde má ve své péči místa tři: 11. zastavení křížové cesty, kapli sv. Heleny a kapli Máří Magdalény.

Golgota je součástí chrámu. Vystoupáme na ni po lehce stočeném jednosměrném schodišti. Tady, pár metrů nad chrámovou podlahou, na nás padne celá tíha dávné události. Místo, kde vojáci přibili Krista na břevno kříže, to pak za pomoci zvedacího mechanismu umístili tak, že Ježíš byl vztyčen mezi nebe a zemi a mohl z posledních sil sledovat modlitby Židů, kteří se na protější Chrámové hoře hlasitě modlili za obětovaného beránka. Původní skála, na které kříž stál, je součástí chrámu a je možné se jí dotknout. I po dvou tisíciletích z ní sálá obrovská síla. Je to nejmagičtější místo na celé zemi, protože jak víme, Kristus zemřel za každého člověka na naší planetě. Tady lze jen jediné: poklekem a políbením lásky uctít vděčné místo, kde Kristus zemřel také za mě.

Kaple svaté Heleny se nachází v suterénu celého chrámu, tj. z druhé strany hluboko pod Golgotou. Byla to vlastně rokle, kde římští vojáci po vykonaných popravách házeli opuštěné kříže. V celé záplavě křížů pak byl jediný „pravý“. Ten ve 4. století nechala vyzvednout svatá Helena, matka císaře Konstantina, jíž vděčíme za záchranu mnoha posvátných míst. Kříž byl jako vzácná relikvie rozřezán a rozvezen po celém světě.

Poslední místo, které náleží římskokatolické církvi, je kaple Máří Magdalény. Místo setkání, kde Marie slyší své jméno z úst vzkříšeného Krista. Radostí ohromená Marie plní následující Kristův příkaz: „Jdi a pověz to ostatním!“ Hlasatelkou radostné zvěsti se tak stává žena, která byla pro mnoho lidí odepsaná a která si v některých kruzích stále nesla cejch padlé bytosti, s níž by člověk jedině „přišel do řečí“. Konec konců: to, že je Kristus opět živý, ji nevěřili ani sami apoštolové.

V chrámu Božího hrobu je samozřejmě více silných míst: Adamova kaple, kaple velekněžova, místo, kde se losovalo o oděv, místo, kde stála Panna Maria se sv. Janem, kámen, na nějž bylo položeno Kristovo mrtvé tělo a pak samozřejmě kaple Božího hrobu, pro pravoslavné tzv. kaple vzkříšení. Na všech místech na mě znovu a znovu doléhaly evangelijní události, ono „doopravdy“ – bez ohledu na to, kolik let nás od této události dělí.

Na Golgotu nemohu zapomenout. Je to místo, kde člověk strne údivem. A pokud mu to čas a tok stále přicházejících návštěvníků dovolí, může se nechat naplnit silou Kristovy lásky, která byla schopna jít pro každého z nás až do krajnosti.

Božena Muczková

ANKETA: SMYSL VÁNOC

Chtěli jsme zjistit, co si myslí studenti střední školy o smyslu Vánoc. Oslovili jsme 102 studentů z Masarykovy střední školy zemědělské a Vyšší odborné školy v Opavě, kteří pomocí otevřené ankety odpovídali na otázky týkající se Vánoc. Souběžně byly tyto otázky položeny také křesťanské mládeži naší farnosti, chtěli jsme tak porovnat pohledy obou skupin. Máte možnost si prohlédnout výsledek ankety a sami posoudit jaký je stav pohledu mladých lidí na tuto problematiku. Výsledky ankety jsme zpracovali pomocí koláčového grafu a nejkurioznější odpovědí jsme přiložili pod jednotlivé grafy.

PROČ SLAVÍME VÁNOCE?

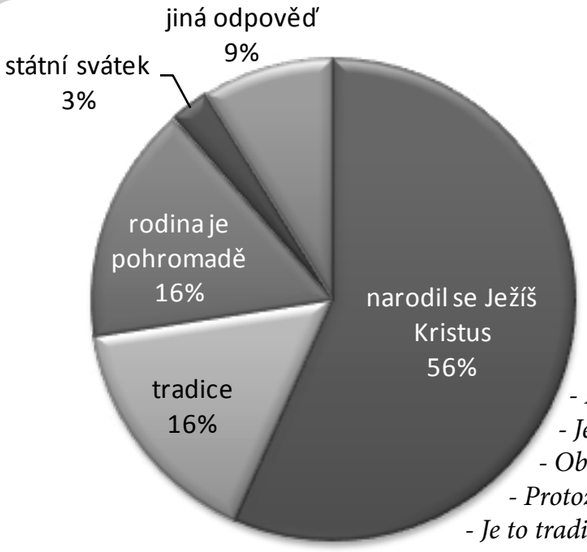

Nejkurioznější odpovědi studentů:

- Myslím, že podle nějaké pohanské tradice
- Je to svátek stvoření Adama a Evy
- Obchodníci potřebují vyprázdnit sklady plné zbytečností.
- Protože byl ukřižován Ježíš Kristus
- Je to tradice, která se udržuje několik miliónů let.

KDY ZAČÍNAJÍ A KDY KONČÍ VÁNOCE?

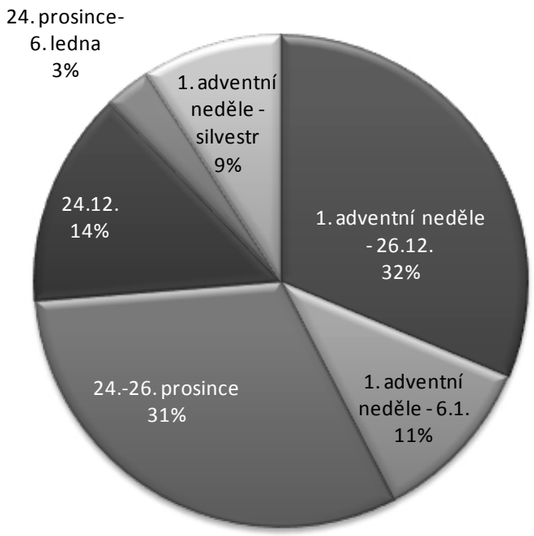

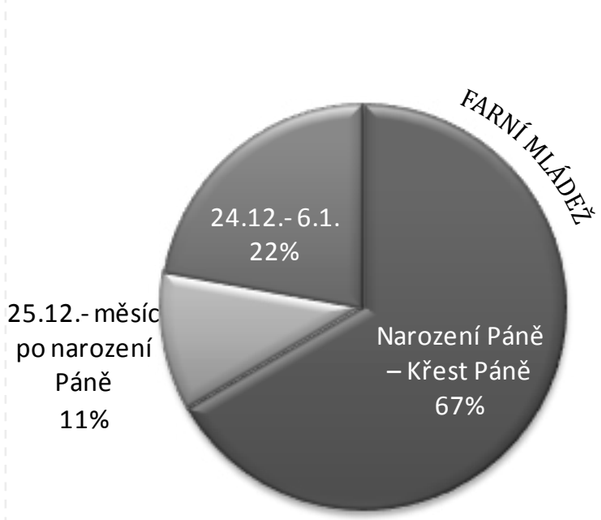

CO JE NA VÁNOCÍCH NEJDULEŽITĚJŠÍ?

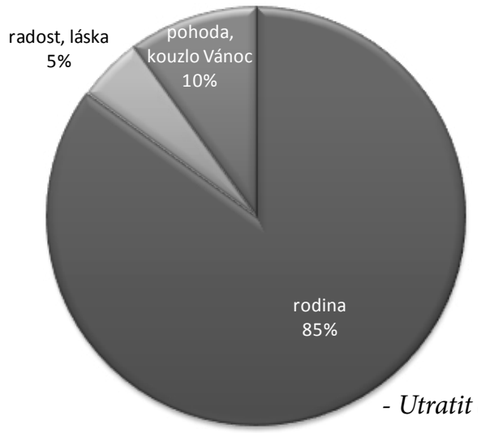

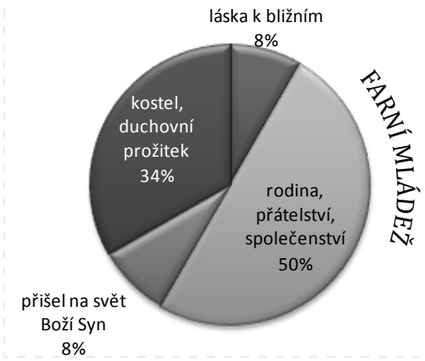

Nejkurioznější odpovědi studentů:

- Utratit co nejvíce peněz, protože to udrží ekonomiku na nohou

ÚČASTNÍŠ SE PŮLNOČNÍ MŠE SVATÉ?

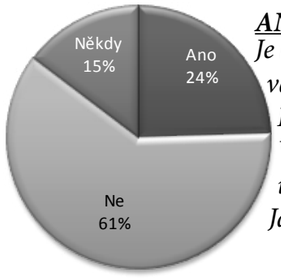

ANO:

Je to jediná mše sv. v roce, kdy je taková pohodová atmosféra, zpívají se koledy...
Protože je to tradice a líbí se mi.
V kostele je nejkrásnější mše za celý rok a po ukončení jdeme zapíjet Vánoce s kamarády.
Jdu tam poděkovat za všechno dobré.

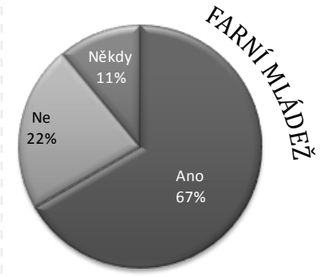

NĚKDY:

Je to skvělý zážitek, v boha věřím, ale nedodržuju desatero. Alespoň jednou za rok se zajdu do kostela podívat.

NE:

Bojím se že shořím.
Protože nejsem věřící a nemám rád církev. Je to banda zlodějů a lhářů.
Nejsem pobožná a na večer mám jiné plány.
Nejsem věřící, celkově to náboženství mi nevyhovuje. Rozvíjím svou mysl.

BEZ ČEHO SI NEDOVEDU PŘEDSTAVIT ŠTĚDRÝ VEČER

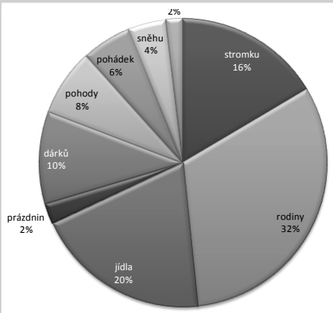

Nejkurioznější odpovědi studentů:

Chtěla bych prožít vánoce sama - zažít tu atmosféru.
V lese u zapáleného ohně, bez lidí, bez dárků, bez všecho.

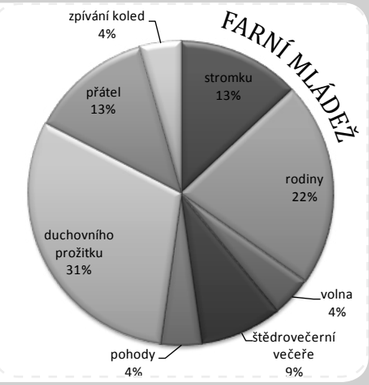

CO TI VADÍ NA VÁNOCÍCH?

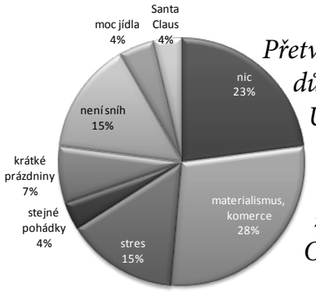

Vybrané odpovědi studentů:

Přetvářka před částí rodiny, kterou nemám kvůli určitým důvodům ráda, přeplněné obchody.

Útrata spousty peněz za často zbytečné věci pro často i zbytečné lidi, jen protože jsou Vánoce.

Stal se z toho maraton slev, nakupování a utrácení za zbytečnosti na které se po zbytek roku bude prášit.

Občas mě mrzí, že můj otec musí v tento den pracovat

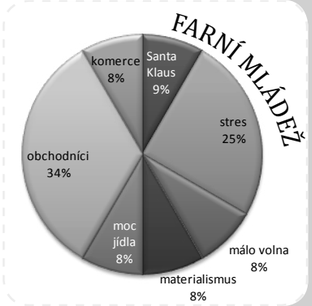

Došli jsme k závěru, že studenti neberou Vánoce pouze jako oslavu narození Ježíše Krista, ale třetina z nich je vnímá jako státní svátek, tradici a hlavně, že je rodina pospolu. Naproti tomu křesťanská mládež Vánoce vyznává jednomyslně jako oslavu narození Ježíše Krista.

U druhé otázky kdy začínají a kdy končí Vánoce, nikdo ze studentů neodpověděl správně. Mládež ze dvou třetin odpověděla, že začínají narozením Páně a končí křtem Páně, což je správná odpověď.

Co je na Vánocích nejdůležitějšího, se obě dvě skupiny shodují z velké části na tom, že je to rodina, láska, přátelství a kouzlo Vánoc.

Studenti si Vánoce nedovedou představit bez rodiny, jídla a stromečku, podobně jako mládež, avšak ta se vymyká oproti studentům i s potřebou duchovního prožitku.

Skoro dvě třetiny studentů se neúčastní půlnoční mše svaté, kdežto u farní mládeže je tomu naopak.

Bylo velmi zarážející, že část studentů by chtěla prožít štědrý večer sama bez lidí. Co je k tomu asi vede?

Co vadí studentům na Vánocích? Čtvrtině nic a pak z větší části materialismus, komerce, stres a vánoce na blátě.

Mysleli jsme si, že studenti si budou k Vánocům přát jen materiální dárky, ale byli jsme mile překvapeni, že necelá polovina si přeje zdraví, štěstí a ať se lidé mají rádi. Na druhou stranu je zase zarážející že skoro pětina studentů vůbec neví co chce a nebo nic nechtějí.

Tomáš Peterek

Doslov otce Daniela:

Jistě se můžeme ptát, co lze z těchto odpovědí vyčíst. Možná je to právě hlad po pokoji v našich mezilidských vztazích, vzájemná odcizenost a na straně druhé fenomén, kterému se odborně říká sociální přesycenost. Dnes má mladý člověk více vztahů a kontaktů, než kdykoli předtím. Pomocí internetových sociálních sítí má stovky přátel, nemusí být sám, navštěvuje zábavní podniky, stále má před sebou nabitý diář, jedna schůzka střídá další. Ale uprostřed tohoto shonu a všech povrchních vztahů touží po něčem hlubším, niternějším. Po pevných sociálních vazbách, které často nefungují ani v rodině. Dalším fenoménem je touha po samotě. Být na Vánoce sám. Proč? Možná proto, že uprostřed shonu nemáme čas na sebe. Nedokážeme naslouchat hlasu vlastního nitra, vlastních potřeb, nevíme, co chceme. Možnosti zábavy s sebou přinášejí odcizenost od vlastního nitra, nad jehož touhou se nemám čas zabývat. Právě zde bychom my křesťané mohli jít příkladem a využít advent ke ztišení, abychom o Vánocích v kruhu nejbližších opět posílili a obnovili své často bolavé vztahy.

MODLITBA ZA MĚSTO

Jak jste již mnohokráte slyšeli v kostele při ohláškách, probíhá v naší farnosti modlitební iniciativa „Modlitba ve 21:00“. Každý z vás se může denně připojit a v danou hodinu se pomodlit Otče náš a Sláva Otci za naše město a především za ty, kteří Boha neznají. Pokud věříme v sílu a nutnost modlitby, pak také věříme, že tato iniciativa přinese naší farnosti mnoho požehnání. Pokud se denně vytvoří takovýto modlitební řetězec, musí přece přinést konkrétní plody. Když jsem před léty tuto modlitbu vyhlásil v mé dřívější farnosti, byli lidé zpočátku skeptičtí. Po krátké době však začalo přibývat těch, kteří projevili zájem o svátosti, o přijetí do církve nebo o zplatnění manželství. I toto jistě mohlo být konkrétním plodem. Jedním z poslání křesťanů je modlitba za ty, kteří Boha neznají. Zároveň je mnoho lidí opuštěných a nemocných, kteří do kostela mezi nás již přijít nemohou. Pro ně je zapojení se do této modlitby také možností včlenění se do farního společenství s vědomím, že se v danou hodinu modlím společně s ostatními farníky a nejsem sám. Tímto vám nabízím konkrétní formu, která není nikterak časově náročná. Kéž tato modlitba přinese své plody i v naší farnosti.

Otec Daniel

JAKÉ JSOU PŘEKÁŽKY ODPUŠTĚNÍ?

Kořen pýchy a hříchy proti lásce.

Podstata adventu - uklidit srdce
- udělat inventuru vztahů komu jsem v minulosti neodpustil.

Řešení: poprosit o světlo ať vidím ty věci, které jsem neodpustil a poprosit Ježíše o sílu, abych dokázal odpustit.

Odpuštění je problém i pro křesťana z těchto důvodů:

1. sebelítost – (typické spíše pro ženy) bolest bobtná

řešení = nechat sebelítost u kříže Pána Ježíše
= zanést to do svátosti smíření

2. pocit ztráty důstojnosti (pocit pokoření, typické pro muže)

nedovedeme říci promiň – vyžaduje to vnitřní sílu

řešení = prosit Pána Ježíše o sílu říci promiň
= potřeba síly Ducha Svatého

3. ideologizovaná nenávist – proti určitým skupinám

Tíhy hříchů minulosti pociťujeme dodnes.

řešení = dělat smírčí setkání

4. samospravedlnost (pocit vlastní spravedlnosti) typické u staršího syna marnotratného bratra.

Žehnejte, neproklínejte.
Zlý je žalobce a Kristus je obhájce.
Jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.

Jak poznám, že jsem odpustil? Odpuštění začíná tam, kde jsem se já rozhodl odpustit. Odevzdat druhého člověka Ježíšovu milosrdenství. Zvát Ježíše do svého srdce, aby se uzdravilo.
Pokud se budete chtít o odpuštění dozvědět více, přečtěte si knihu Kateřiny Lachmanové Vězení s klíčem uvnitř.

Další knihy, které K. Lachmanová doporučuje:
Bolest křivdy a radost odpuštění – Augustyn Józef
Odpustila jsem – Immaculée Illibagiza
Karikatury Boha - K. Lachmanová

Vypisky z přednášky K. Lachmanové - připravil
Tomáš Peterek

NEDĚLNÍ PROGRAM PRO DĚTI

Od října letošního roku je v obou kostelích v našem městě připraven duchovní program pro děti. Při velkých mších svatých jsou děti knězem vyzvány, aby před modlitbou „Otče náš“ přišly k oltáři. Už to samotné je pro mnohé, a věřím, že i pro nás „hlídací tety“ zážitek. Po „Beránku Boží“ pak všichni odcházíme do sakristie. Tady na děti čeká sněhobílý andělíček, který tetám vydatně pomáhá. Ten v kostele sv. Bartoloměje se jmenuje Mariánek.

Pro děti je připraveno povídání, hry, soutěže, případně i malování na obrázky, které jsou vždy součástí každé jejich návštěvy. Děti si je mohou vybarvit i doma. Povídáme si o tom, co jsme slyšeli v evangeliu, jak se slova Pána Ježíše promítají do našeho každodenního života a jak děti mohou přinášet druhým radostnou zvěst. Cílem celého programu je, aby děti měly v kostele „něco svého“, něco, na co se mohou těšit, čemu budou rozumět, něco, u čeho by nemusely jen nečinně a nehnutě sedět (což je často nad dětské síly), aby mohly něco dělat, říct, co si myslí a jak některé události vnímají.

Ze sakristie vycházíme, když nás otec znovu zavolá od oltáře. To je vždy až poté, co věřící přijmou Tělo Páně, kněz přečte přehled bohoslužeb a případné ohlášky. Mně osobně dojímá, jak si děti stoupnou do špalíru a jdou si pro křížek na čelo. Moc ráda si frontu na křížek vystojím i já – požehnání není nikdy dost.

Duchovní program je určen pro děti od nejútlejšího věku. Tj. pro ty, které chodí do školky, až po ty, kteří navštěvují 3. třídu základní školy a letos je čeká velká událost prvního svatého přijímání. Nevedeme žádnou docházku, kdo chodí a nechodí, důležité je, jestli dítě přijít chce, jestli to vydrží chvilku bez maminky a jestli je mezi námi spokojené.

Naše poděkování patří všem „hlídacím tetám“. Každá máme ke štěbetající drobotině jiný přístup. Myslím si, že tato různorodost je pro děti důležitá. Nebráníme se, aby mezi nás přišli další případní zájemci o hlídání. Pokud některá z maminek nebo babiček cítí potřebu pomoci, budeme jen rády. Přijďte mezi nás, budeme rády – dveře samozřejmě nezavíráme ani mužům.

Všichni, kdo chcete hlídat děti během nedělních mší svatých, hlaste se prosím o. Danielovi. Předem vyslovujeme velké „Pán Bůh zaplať!“

Božena Muczková

Ministrantské setkání v Havířově

Všichni ministranti jsme se domluvili, že pojedeme na diecézní setkání ministrantů za otcem biskupem. Nakonec nás jela jenom polovina, protože někteří kluci nemohli. Sraz jsme měli na nádraží v Kravařích. Když přijel vlak, byli tam už ministranti z Koutů i s otcem Pavlem. Jeli jsme asi 20 minut do Opavy, kde jsme přestupovali na vlak do Havířova. Ve vlaku jsme hráli různé hry, byla to zábava. Když jsme dojeli do Havířova tak nás tam už čekali vedoucí akce, aby nás zavedli na místo ministrantského setkání. Setkání začalo průvodem do kostela Dona Boska a tam mší svatou s otcem biskupem Františkem Václavem. Myslím si, že nás ministrantů tam bylo okolo pětiset. Když mše svatá skončila tak jsme se všichni převlékli z ministrantského oblečení a šli jsme na oběd. Po obědě jsme hráli různé hry. Byl jsem ve skupině mladších ministrantů. Seznámil jsem se tam s ministranty z Havířova. Některé soutěže jsme hráli i s chlapcem, který byl v přestrojení jako Don Bosko. Po soutěžích jsme měli v kostele ještě adoraci před Nejsvětější svátostí. Pak následovalo vyhodnocení her a požehnání otce biskupa. Naše skupina nevyhrála, ale vyhráli naši starší ministranti. Pak jsme se rozloučili a jeli jsme zpátky domů, samozřejmě jsme celou cestu hráli hry. Celý výlet byl pěkný, byl to zážitek.

Karel Kotzian, 10 let

OZNÁMENÍ

Setkání rodičů dětí

Rodiče, kteří přihlásili své děti k přípravě na 1. svaté přijímání, budou mít na faře schůzku s farářem. Na programu budou jak organizační záležitosti, tak také téma výchovy ve víře. Rodiče dětí ze školy v Koutech budou mít toto setkání ve čtvrtek 8. ledna 2015 v 18:00 a rodiče dětí ze školy v Kravařích ve čtvrtek 15. ledna 2015 v 18:00. Účast je velmi důležitá.

Pouť dětí na Svatý Hostýn

V sobotu 31. ledna se bude konat pouť dětí naši farnosti na Svatý Hostýn. Na programu bude mše svatá v bazilice Panny Marie, oběd v restauraci, hry a katecheze v poutním domě. Přihlášky se budou rozdávat v hodinách náboženství na začátku ledna.

KŘÍŽOVKA O KNIHU

Vyluštěním křížovky se můžete zúčastnit soutěže o knihu papeže Františka „*Promluvy z Argentiny*“. Správnou odpověď posílejte na emailovou adresu: *redakcekrok@seznam.cz* do předmětu napište: „křížovka“ nebo vhoďte správnou odpověď se jménem a kontaktní adresou do krabice na bočním otáři v jednom z obou kostelů. Odpovědi posílejte nejpozději do soboty 27. prosince. Losování proběhne v neděli 28. prosince.

V nedávné době papež František řekl:“…… víry“

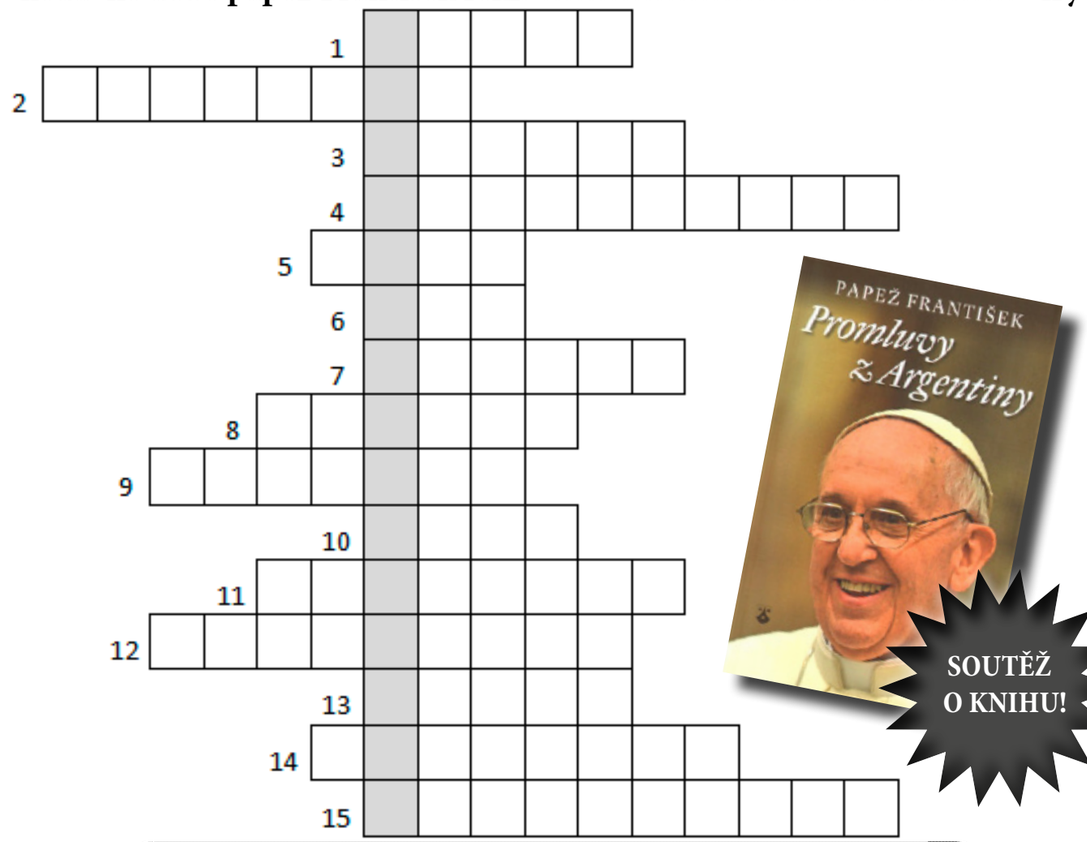

1. evangelista, jehož lebku přivezl Karel IV. v roce 1354 na Pražský hrad
2. kněz stižený němotou v období krále Heroda
3. tajemství růžence, který zavedl Jan Pavel II.
4. soubor křesťanské nauky
5. zpěv za doprovodu nástrojů (modlitba psaná poetickou formou ve SZ)
6. předchůdce Pána Ježíše
7. druhá kniha Mojžíšova
8. kdo řekl Panně Marii: „Tvou duší pronikne meč…“
9. teta Panny Marie
10. Petr zemřel v…
11. Výrok: „Pýcha předchází pád…“ patří do které knihy SZ?
12. třetí kniha Mojžíšova
13. první svátost
14. starozákonní prorok za vlády Jošijášovy
15. chvalozpěv zpívaný Pannou Marií

ČINNOST FARNÍ RADY

Mnohokráte jste slyšeli v ohláškách, že se na faře schází farní rada. Ačkoli jste při ustanovení farní rady byli jistě informováni o jejím poslání, rád bych pro zopakování zmínil, jaké je její poslání.

Církevní právo ukládá každému faráři povinnost mít ve farnosti tzv. ***radu ekonomickou****, která je podrobně seznámena s hospodařením farnosti a zároveň je důležitým poradním orgánem faráře při jeho rozhodování. Do začátku roku 2013 byl farář vázán souhlasem ekonomické rady při investicích nad 30 tisíc korun, které tato rada musela schválit. Ekonomická rada tedy měla významnou kompetenci, neboť svým rozhodnutím mohla přímo určovat jednotlivé investiční záměry. Jelikož však ne všechny farnosti navzdory církevním předpisům fungující radu měly, byla tato praxe pozměněna. Od roku 2013 není povinností faráře nechávat schvalovat investice farní radou, ale veškeré investice nad 100 000 Kč podléhají přímému schválení biskupství. Přesto však je úloha ekonomické rady ve farnosti navýsost důležitá, neboť má být poradním a kvalifikovaným pomocníkem faráře ve finančních záležitostech a farář by rozhodně měl brát v úvahu její připomínky. Zřídit tuto radu ve farnosti má povinnost každý farář nejpozději do 12 měsíců od svého nástupu na farnost.*

Vedle této ekonomické rady je ve farnosti vhodné mít ***radu pastorační****. Ta se schází s farářem k tomu, aby řešila farní aktivity, plán akcí, ale také přicházela s náměty, co by se ve farnosti mohlo zrealizovat. Zároveň by její členové měli být k dispozici pro pomoc při zajišťování různých úkolů farnosti.*

V naší farnosti se běžně používá označení ***„farní rada“****. Co to znamená? Zasedá-li naše farní rada, setkají se na faře obě tyto rady dohromady. Tak tomu doposavad bylo. V rámci větší akceschopnosti při rozhodováních bych však rád zavedl jiný způsob. V ekonomické radě je podle církevních zákonů stanoven počet členů na 3-5 plus farář. Směrnice pro ustanovení pastorační rady o počtu členů nehovoří. Z vlastní zkušenosti vím, že může nastat situace, kdy je potřeba rychle zareagovat a poradit se s ekonomickou radou o nenadálé situaci nebo nabídky apod.. Těžko se svolává 20 členů ze dne na den. Také z tohoto důvodu bych činnost obou rad rozdělil. Obě rady by se zabývaly svými kompetencemi – tedy ekonomická rada financemi a pastorační věcmi pastorace, přičemž by jeden z členů ekonomické rady byl zároveň členem rady pastorační. V ekonomické radě by měli být lidé, kteří rozumí finančním záležitostem. V pastorační radě by mohly být zastoupeny pokud možno všechny věkové a stavové skupiny farníků (mimo dětí).*

Z tohoto důvodu, a také z důvodu povinnosti mi uložené církevním právem, bych rád vyhlásil nové volby do obou rad –jak ekonomické, tak pastorační. Tyto volby proběhnou na konci měsíce února. Prosím, abyste ve svých rodinách přemýšleli, kdo by byl vhodný k této službě ve farnosti, kdo má dobrou pověst a kdo daným věcem rozumí. Mohou to být lidé, kteří již dnes ve farní radě jsou, ale také někdo úplně nový.

Závěrem bych chtěl dodat, že jsem na dobu, než budou obě rady zvoleny a jmenovány, potvrdil radu jmenovanou otcem Bohuslavem, a již dvakrát jsme se společně setkali. O našich setkáních a výsledcích jste byli informováni v ohláškách. Tato setkání byla vždy velmi konstruktivní a v mnoha věcech byla pro mne přínosem a inspirací. Zároveň pro mne byla pomocí, abych se rychle dokázal zorientovat v místních zvyklostech a tradicích. Tím chci všem členům poděkovat za jejich službu farnosti během celého období jejich funkce, ať nyní nebo již za mého předchůdce. Jsou mezi nimi lidé moudří a velmi si jich vážím. Z obou dosavadních zasedání farní rady byla cítit atmosféra porozumění a touhy po dobru celé farnosti, ačkoli se objevovaly i velmi různé a protichůdné názory, což je správné a přínosné.

Otec Daniel

OZNÁMENÍ

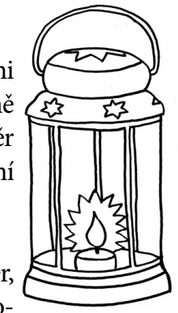

Otevírání Betléma

Stejně jako v minulých letech se i letos můžete v rámci štědrodenní odpolední vycházky s dětmi zastavit do obou kostelů na „otevírání Betléma“. Jako vždy začne ve 14:00. Zazpíváme si společně koledy, povyprávíme o tom, co se nám na Vánocích líbí, přečteme si vánoční příběh a na závěr uložíme Ježíška do Betléma. Nebude se jednat o mši svatou, ale o společné naladění se vánoční atmosférou, která vyvrcholí o Štědrém večeru.

Betlémské světlo

V úterý 23. prosince budou v naší farnosti poslední letošní roráty. V obou kostelích budou večer, tedy v Koutech v 17:00 (namísto úterní ranní mše svaté) a ve farním kostele v 18:00. Při těchto rorátech přivítáme v našem městě Betlémské světlo, které se již každoročně přiváží přímo z místa narození Ježíše Krista. Po této mši svaté budou naše děti (ale i dospělí) vysláni, aby světlo nesli a šířili po celé farnosti. Můžete je přinést sousedům, známým, ale také těm, kteří do kostela vůbec nechodí jako symbol pokoje s přáním pokojných a požehnaných Vánoc a s pozváním na půlnoční či jinou vánoční bohoslužbu.

ZPOVÍDÁNÍ PŘED VÁNOČNÍMI SVÁTKY 2014

Před vánočními svátky bude rozšířená možnost ke svaté zpovědi. Prosíme, abyste tuto možnost využili, zejména pak služby cizích zpovědníků 20. prosince dopoledne.
Zcela jistě se v naší farnosti nacházejí lidé, kteří z jakéhokoli důvodu již dlouhou dobu (měsíce, roky) nebyli u svaté zpovědi. Čím déle tato doba trvá, tím hůř se člověk ke svátosti smíření odhodlává. Možná je to způsobeno také strachem či ostychem, možná obavou, co mi řekne kněz, nebo co si o mě bude myslet. Pokud se to týká právě vás, kdo nyní čtete tyto řádky, chtěl bych vás povzbudit, abyste se nebáli. Vůbec nejde o kněze, ale o tajemství Boží lásky a Božího milosrdenství, které nám Bůh nabízí. Za sebe mohu upřímně říci, že kněz má radost z toho, když se někdo ke svaté zpovědi odhodlá. Kněz není ve zpovědnici od toho, aby káral, ale aby povzbuzoval na cestě k Bohu, protože on sám je hříšník a ke svaté zpovědi sám chodí. Prosím, využijte této příležitosti a očistěte své srdce a svědomí, abychom společně o Vánocích znovu prožili tajemství Boží lásky a Božího zájmu o každého člověka.

Otec Daniel

PŘÍLEŽITOST KE SVATÉ ZPOVĚDI

	Kostel Sv. Bartoloměje	Kostel Sv. Mikuláše
PONDĚLÍ 15. PROSINCE	17:00 – 18:00	16:00 – 17:00
ÚTERÝ 16. PROSINCE	17:00 – 18:00	
STŘEDA 17. PROSINCE	17:00 – 18:00	16:00 – 17:00
ČTVRTEK 18. PROSINCE	17:00 – 18:00	16:00 – 17:00
PÁTEK 19. PROSINCE	17:00 – 18:00	16:00 – 17:00
SOBOTA 20. PROSINCE	**8:00 – 11:00 cizí zpovědníci** 16:00 – 18:00	
PONDĚLÍ 22. PROSINCE	16:30 – 18:00	15:30 – 17:00
ÚTERÝ 23. PROSINCE	16:30 – 18:00	15:30 – 17:00

VÁNOCE 2014

ŠTĚDRÝ DEN 24. 12. 2014

Kostel Sv. Bartoloměje
14:00 otevírání Betléma se zpěvem (bez mše sv.)
24:00 PŮLNOČNÍ MŠE SVATÁ

Kostel Sv. Mikuláše
14:00 otevírání Betléma se zpěvem (bez mše sv.)
24:00 PŮLNOČNÍ MŠE SVATÁ

25. PROSINCE 2014 SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ

Kostel Sv. Bartoloměje
7:30 Jitřní mše svatá
9:30 Velká mše svatá
15:00 zpívané Nešpory a Svátostné požehnání
18:30 Mše svatá

Kostel Sv. Mikuláše
7:00 Jitřní mše svatá
9:00 Velká mše svatá

26. PROSINCE 2014 SVÁTEK SVATÉHO ŠTĚPÁNA

Kostel Sv. Bartoloměje
7:30 Mše svatá
9:30 Mše svatá

Kostel Sv. Mikuláše
7:00 Mše svatá
9:00 Mše svatá

31. PROSINCE 2014

Kostel Sv. Bartoloměje
16:00 Mše svatá na závěr roku s poděkováním Pánu Bohu a prosbou o Boží požehnání do nového roku

Kostel Sv. Mikuláše
17:00 Mše svatá na závěr roku s poděkováním Pánu Bohu a prosbou o Boží požehnání do nového roku

Na závěr mší svatých budou farníci seznámeni se statistikou a hospodařením farnosti za rok 2014.

1. LEDNA 2015 - NOVÝ ROK SLAVNOST MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE

Kostel Sv. Bartoloměje
8:00 Mše svatá
15:00 Mše svatá
18:30 Mše svatá

Kostel Sv. Mikuláše
8:00 Mše svatá
15:00 Mše svatá